

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in veljá po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 20. mal. serpana 1894.

List 29.

Vsemu svetu.

(Dalje.)

5. Razkolnikom!

In najprej se oziramo polni ljubezni k vshodu, od koder je začetkom prišlo izveličanje za celo zemljo. Želja in pričakovanje nam namreč vzbujata prijetno upanje, da ne bo več dolgo, ko se bodo v podedovani veri in stari slavi bliščeč vzhodnje cerkve tje povernile, od koder so izšle, in to tembolj, ker se njihova ločitev ni veršila zavoljo prevelikega razločka. Če malo stvari izločimo, smo v ostalem tako soglasni, da jemljemo neredkokrat braneč katoličanstvo spričevanja in dokaze iz nauk, navad in obredov vzhodnih kristijanov. Poglavitna točka preprirov je pervenstvo rimskega papeža. Ozró naj se pa v staro dobo in naj si ogledajo, kaj so mislili njihovi predniki in kaj nam je sporočil čas, ki je v najbližji dotiki s staro dobo. Iz tega se namreč da jasno dokazati, da veljá Jezusa Kristusa Božja beseda: „Ti si Peter, in na to skalo bom zidal svojo Cerkev“, o rimskih papežih. In stara doba jih je videla mnogo, ki so bili prav iz vzhodnjih krajev izbrani za papeže, vzlasti Anakleta, Evarista, Aniceta, Elevation, Cozima, Agatóna. Večina izmed njih je zapečatila modro in sveto vladanje vsega kerščanstva s svojo kervjo.

Čas, vzrok, začetniki nesrečnega razkola so popolnoma znani. Pred tistim časom, ko je človek ločil, kar je Bog združil, je bilo ime apostoljske stolice sveto, in na vzhodu in na zahodu so v popolnem soglasju brez kakega obotavljanja ubogali rimskega papeža, kot pravnega naslednika sv. Petra in zato namestnika Jezusa Kristusa na zemlji. Opazujmo začetek razkola!

— sam Focij je poslal v Rim iz tega vzroka zastopnike v svoji zadevi: papež Nikolaj I pa je poslal, ne da bi bil kdo ugovarjal, svoje legate iz Rima, „naj skerbno preiskujejo zadevo patrijarha Ignacija in naj popolnoma in resnično poročajo o njih apostoljski stolici“, tako da očito poterjuje pervenstvo rimske stolice, o kateri se je takrat preprirov začel, vsa zgodovina te stvari. — Konečno je sploh znano, da so pri velikih cerkvenih zborih, namreč pri drugem lijonskem in florentinskem Latinci in Gerki z lahko pridobljeno in jednoglasno oblast rimskih papežev postavili za verski nauk.

Navlašč smo se spominjali teh stvari, ker so nekaka vabila, da se vstanovi mir, tembolj, ker opazujemo pri vzhodnjih kristijanah nekako milejše mišljenje o katoličanih, da celó neko dobrohotno nagnjenje do njih. To se je posebno pokazalo, ko so nedavno naše romarje na vzhodnjih krajih s posebnim odlikovanjem in s posebno prijaznostjo sprejemali.

Zato „se odpirajo moja usta k Vam“ vsem, ki ste ločeni od katoliške Cerkve in ki pripadate gerškemu ali kakemu drugemu vzhodnjemu obredu. Zelo si želimo, da vsak za-se premišljuje tisti ljubezni in resnosti polni govor, ki ga je nekdanj govornik Bessarion vašim očetom: „Kako se bomo zagovarjali pred Bogom, da smo se ločili od svojih bratov, saj je On, hoteč jih združiti v jeden hlev, prišel z nebes, se včlovečil in bil križan? Kako se bomo branili pri svojih zanamcih? Ne pripuščajmo tega, preljubi očetje! ne imejmo tega mnenja, ne skerbimo tako slabo za-se in za svoje.“ — Premišlujte dobro naše predloge same na sebi in pred Bogom. Ne vodijo nas človeški oziri, marveč božja ljubezen in

gorečnost za skupni blagor nas nagiblje, da vam svetujemo spravo in zvezo z rimsko Cerkvijo; pri tem umevamo vse obsezajočo, popolno zvezo; taka bi pa še nikakor ne bila ona zveza, ki bi ničesar drugega ne povzročila, nego nekakšno soglasje v verskih naukih in nekaj bratovske ljubezni. Prava zveza med kristijani je tista, katero je ustanovitelj svete Cerkve, Jezus Kristus, postavil in hotel in katera biva v jedinosti vere in vodstva. Saj vam tudi ni nobenega vzroka biti v skerbeh, da ne bi mi ali kateri naših naslednikov odvzel kaki cerkvi količkaj vaših pravic, patrijarhalnih privilegijev, obrednih navad. Saj je bilo in bo zmiraj vtemeljeno v namenu in v delovanju apostoljske stolice po pravici dovoljevati mnogo stvari posebnostim in šegam vsakega naroda. Verh tega se bo pa potem, ko se združite z nami po Božji naredbi pomnožilo dostojanstvo in čast vaših cerkvá. Bog naj torej usliši vaše vlastne prošnje: „Daj, da prenehajo razdori cerkvá“ (*παύσον τὰ ἁγίσματα τῶν ἐκκλησιῶν*). In liturg. S. Basiliu in: „Združi razkropljene in pripelji zmotne nazaj in jih zveži s svojo sveto katoliško in apostoljsko cerkvijo“ (*τοὺς ἐκπομπουμένους ἐπισυνάγει, τοὺς πλανημένους ἐπιστρέφει καὶ σύνειρον τῇ ἀγίῃ σὺν καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ*. Ib.); tako se torej vernite k tisti jedni in sv. veri, kateri je najstarejša doba nas in vas jednako izročila; katero so nepokvarjeno ohranili vaši očetje in predniki; katero so z bleskom svojih kreposti, z velikostjo svojega duha, z izbornostjo svojih naukov tekmovalje proslavljali Atanazij, Bazilij, Gregor Nazijanski, Janez Krizostom, oba Cirila in še več drugih velikih mož, katerih slava pripada kot skupna dedščina v jednaki meri vzhodu in zahodu.

(Dalje nasl.)

Za III. red.

Pridiga pri shodu III. reda.

Bog je bil svoje dni izraelsko ljudstvo rešil iz sužnjosti egiptovske in vodil ga je 40 dolgih lét po puščavi. Ondi mu je Gospod dal svoje postave in vravnal je vnanjo službo božjo. Bog je Mojzesu natančno obrisal šotor, in do čerte določil obrede, s kterimi naj se obhaja očitna služba božja. Zapovedal je pa tudi Mojzesu, naj ljudstvo podučí in mu razloži pomen sv. obredov: v II. b. Mojzesovih namreč veli Bog Mojzesu: „Pokaži ljudstvu šege in red, kako naj Bogu služi.“ 18, 20.

Toda, preljubi, vsi ti obredi, vsa služba božja st. zakona bila je le predpoda službe božje novega zakona, pri kateri se ne darujejo več voli in ovni, temveč se ponavlja spomin tiste

kervave daritve, katero je na gori Golgati daroval nebeškemu Očetu sam Božji Sin J. Kristus. Tudi za to daritev, in za vso vnanjo službo božjo je sv. Cerkev, Kristusova namestnica, natančno določila obrede, in sv. Tridenški zbor veli v svoji 22. seji, da naj duhovni ljudstvu kažejo pomen, lepoto in silno važnost očitne božje službe. Kar je tukaj rečeno o daritvi sv. maše, to velja tudi za druge bogoslužne šege.

Sv. obredi imajo namen človeka, ki obstoji iz duše in iz telesa, po vidnih znamenjih povzdigniti do nevidnega — božjega. Kristus je ravno zato na svet prišel, in vidno človeško natoro naše vzel, da bi mi po tem, kar vidimo, bili s silo povzdignjeni do nevidnega. (Praef. Nativ.) — Predragi! Važen je za kristjana tudi tisti trenutek, kadar sprejme redovno obleko in se v službo J. Kristusa na poseben način posveti. Sv. Cerkev tedaj ravna prav modro, ker sprejem kristjanov v III. red obdaja s posebnimi in silno pomenljivimi obredi, kateri sprejemance globoko ginejo in ves čas življenja v prijetnem spominu ostanejo. Z božjo pomočjo Vam hočem toraj danes razložiti sprejemne obrede in njihov pomen, in vam podati nekatere koristne nauke.

1.

Slovesni sprejem kristjanov v III. red naj bi se veršil očitno v cerkvi, vsaj ob dnevih shoda. Tisto potikanje po žagradih naj bi vendar enkrat že jenjalo. Zakaj kdor se sramuje očitno pokazati se tretjerednika, ta naj nikar ne vstopi. Bili so časi, ko so se morale bratovščine in vsa taka blagoslovila skrivati; ali ti časi so minuli hvala Bogu, in cerkveno življenje se smé prosto gibati in širiti. Očiten sprejem naredí na druge mogočen vtis in marsikterega privabi v III. red. — Kadar so tedaj sprejemanci zbrani, pristopi predstojnik v koretlju in štoli, ter najprej prosi Boga blagoslova nad vse pričujoče, da bi bili obvarovani napadov hudobnega duhá, in da bi — hodeč po stezi božjih zapovedí — gotovo dosegli večno življenje. Koristno in zveličavno je toraj za vse tretjerednike navzočim biti pri sprejemu novih udov.

2.

Nato predstojnik blagoslovi škapulir in pas. Škapulir je redovna spokorna obleka in nas spominja, da moramo v ponižnosti Bogu služiti. S pasom pa si prepasamo ledja. V vsakem človeku namreč tli iskra poželjivosti, ki o priložnosti lahko vsplamti v velik ogenj. Treba je toraj, da to iskro dušimo in ravno k temu nas opominja redovni pas. Pas naj ima tri vozle; znamenje, da se moramo vojskovati zoper tri naj-

nevarniše sovražnike svojega zveličanja, namreč zoper svet, hudobo in zoper lastno meso.

Ko je tedaj predstojnik obleko blagoslovil, vzame škapulir in reče sprejemancu: „Sleci ti Gospod starega človeka z njegovimi deli, in odverni tvoje serce od posvetnih lepotij, ki si se jim odpovedal, ko si sv. kerst prejel. Amen.“ Mašnik mu dá škapulir čez rame in reče: „Obleci ti Gospod novega človeka, ki je po Bogu vstvarjen v pravici in svetosti resnice, Amen.“ — Potem mu podá pas in reče: „Opasaj te Gospod s pasom snage in ugasi v tvojem ledji ogenj požljivosti, da ostane v tebi čednost zderžnosti in čistosti. Amen.“ Premišljujmo nekoliko pomen teh obredov. Besede, kakor tudi obredi merijo le na to, da bi sprejemanec odložil vse stare razvade in pregreške in oblekel Jezusa Kristusa, namreč duhá Jezusa Kristusa, ki je duh ponižnosti. Kaj se pa to pravi: obleči Jezusa Kristusa? To se pravi, postati prijatelj njegovega križa. Že sv. ap. Pavel pravi: „Ne morem biti prijatelj Kristusov, če sem sovražnik njegovega križa.“ Naš Zveličar je šel po poti križa v svoje veličastvo. Marija, vsi svetniki in mučenci Gospodovi izvolili so si to pot, in po njej so srečno dospeli v nebeško veličastvo. Kristjani današnjih dni pa se silno bojé križa. Pa čembolj se ga bojé, tembolj jih teži. Vsak si le želi prijetnih dni in malo skerbi, ter časnega blaga v obilnosti. In ob godovnih dnevih, česa si takrat pred vsem želimo? Sreče in zadovoljnosti. Ali povem vam, predragi, da svet z vsemi svojimi darovi vam ne more dati stanovitne sreče niti popolne zadovoljnosti. Le vdanost v božjo voljo stori človeka srečnega in zadovoljnega. Kdor le to želi, kar Bog hoče, dokler Bog hoče, ta je v resnici srečen.

Če prebiramo življenje svetnikov, o kako moramo občudovati nekatere svetnike, ki so imeli gorečo ljubezen do Jezusovega križa. Njim je bil sv. križ vse. Bil je njih moč, njihovo orožje, njihova tolažba, njih upanje, njihova knjiga, iz ktere so se učili spoznavati neskončno ljubezen božjo, iz ktere so se učili dolgo versto sv. čednosti. Ko je sv. Tomaž Akvinski vprašal sv. Bonaventura, od kod vendar jemlje toliko učnost, pokaže mu Bonaventura, le-ta veliki in za vse ljudi in čase preslavni učenik, Jezusa Kristusa križanega in reče: To je vir, iz kterega zajemam. Odkar je Kristus na Golgoti postavil sv. križ, vstopila se je neizmerna množica pobožnih duš z Marijo vred pod križ. Tukaj je premišljevala neizmerno morje bridkosti, skozi ktero je morala iti presveta duša Kristusova; učila se je ceniti križ kot nepre-

cenljiv božji dar, učila se je ljubiti in z veseljem nositi križ.

V 13. stoletji živel je v Parizu neizrečeno imeniten in učen doktor in profesor, po imenu Aleksander Haleški. Ta mož je stopil iz ljubezni do Marije v frančiškanski red. Pa kmalo po svojem pristopu dobil je hude skušnjave, da bi zapustil red. Dolgo časa se je vojskoval zoper nje, in slednjič so ga skoraj premagale. Nekega dne sklene za trdno, da hoče drugi dan zapustiti red. Ali po noči se mu v spanji prikaže sv. Frančišek, ki se obložen z velikim križem s silno težavo premika naprej. Aleksander mu hoče pomagati, pa sv. Frančišek mu reče z ojstrim glasom: Beži proč, malovrednež; ti ki ne moreš nositi lahkega križa iz suknja, kako mi boš pomožen pri tako težkem križu?! — Aleksander se prebudi, in sramuje se svoje omahljivosti. V tistem trenutku sklene, da hoče stanoviten ostati v redu sv. Frančiška.

Predragi! Učimo se iz tega ljubiti sv. križ. On naj bo naša moč, naša tolažba, naša pot v večno življenje, potem nam bo tudi tamkaj enkrat naše častno znamenje.

(Dalje sledi.)

Molitev neke matere k Mariji.

Pred več leti prišel je neki večer neznan človek k vaškemu župniku blizu Marsilije ter ga prosil, naj ga sprejme v bratovščino Marijinega serca za spreobrnjenje grešnikov, ktera je bila v njegovi župniji zelo razširjena. Župnik je rad in z veseljem vstregel njegovi želji. Na vprašanje, kdo da je in od kod da pride, povedal mu je naslednje:

„Prečastiti, imate velikega grešnika pred seboj. Jaz sem plemenitega in bogatega rodú ter imam zelo pobožne stariše. Ko sem bil še mlad, sklenil sem prijateljstvo s šolskim tovarišem in ta pahnil me je v nesrečo. Akoravno s početka nisem poslušal slabih nasvetov tega prijatelja, postajal sem vendar le od dne do dne mlačnejši; slednjič vbogal sem ga v vsem. Dopolnivši enoindvajseto leto odtegnil sem se že skerbi svojih starišev ter zahteval od njih denara za popotvanja po Laškem, Carigradu in Ameriki. Oče dali so mi denara in odpotoval sem v največjo žalost svoje matere. Mati so le predobro sprevideli, kolikemu propadu da se bližam, in zatorej všili so na skrivem v mojo obleko svetinjo Matere Božje, da se vsaj nekoliko odverne preveliko nesrečo; dali so tudi skozi devet dni eno svetilnico več goreti pred Marijinim oltarjem in v dan mojega odhoda pa še sv. mašo opraviti. Dobra, modra mati! Popotval sem iz Marsilije v Rim, od ondot čez Neapol v Carigrad, kjer sem dospel 1. avgusta. Vkerca sem se na angleško ladijo, da se popeljem v Ameriko. Čez 30 dni bil sem v Vašingtonu. Kako srečnega sem se tedaj čutil! Tri leta sem že tam živel in menil še dalje ostati. Neki večer pa našel sem domov se vernivši, svojo sobo popolnoma oropano. Preiskave niso ničesar dognale in prisiljen sem bil domov se

verniti. Ker sem se pa sramoval naznaniti svojim starišem nesrečo in svoje žalostno stanje, stopil sem kot navaden mornar na veliko francosko ladijo. Že smo zagledali suho zemljo, ko neprevidoma nevihta morje tako razburi, da je bila ladija v največji nevarnosti pogina. Ves trud bil je zastonj. V tem trenutku veržem se na kolena in kličem k Mariji, morski Zvezdi, o ktere čudežni pomoči so mi moja dobra mati tolikrat pripovedovali. Ob enem obljubil sem ji, da bom poboljšal svoje življenje. Vpitje in jokanje zagotavljalo mi je, da smo vsi zgubljeni. Ladija se je razbila. Jaz potegnil sem desko k sebi ter se nanjo priterdil, kolikor mi je bilo mogoče. Štiriindvajset ur so me valovi sem ter tje metali; slednjič zagledala me je neka ameriška ladija, me sprejela in v Marsilijo pripeljala. Sem dospel, hotel sem svojo obljubo spolniti; vendar sem se premislil ter obljubo v nemar pustil. V mestu srečal sem namreč znanega, zelo slovečega gledališkega igravca. Ta pregovoril me je, da sem začel pisati in sodelovati z igravci. Prečastiti! Imate tedaj igravca pred seboj in spoznate v tem moje splošno nevredno življenje. Vendar pa se hočem tudi jaz poboljšati, hočem svojo Materi Božji storjeno obljubo spolniti. Spovejte me in rešite me večnega pogubljenja."

Duhoven spolnil je njegovo željo; tolažil ga je ter odposlal z veseljem v tolažbo njegovi družini. Pozneje zapustil je ta mladeneč svet ter postal izversten redovnik. Marija uslišala je materino molitev ter obudila mertvega sina v življenje.

O Marija! Ti nobenega ne zapustiš, ki pri Tebi išče zavetja. (Leo. 1894. Nr. 21.)

Materi Božji.

Odkar Bog je svet vstvaril,
Ni svetejše je device,
Od Marije, majke Božje,
Ni mogočnejše kraljice.

Ni mogočnejše kraljice
Med zemljani, nebeščani,
Od Marije, ki jo svojo
Mater kličejo kristjani.

Oj, imé ti sveto, Mati,
Polno ljubavi, sladkosti!
Komu pri imenu sladkem
Tem serce se ne vzradosti?

Kdo-li serčno nje ne ljubi,
Ki je njemu mati bila,
Zanj skerbela, zanj terpela,
Za nebesa ga vzgojila?

Poleg matere telesne
Mater še imamo eno,
In to je nebeška Mati,
Ki nas ljubi vse iskreno.

Ljubi nas in nas varuje,
Vse nas v svojem sercu nosi,
Vsakemu pomaga rada,
Kdor je le pomoči prosi.

Tu na zemlji nas podpira,
Nam je v stiskah pomočnica,
Tamkaj pa pri svojem Sinu
Vsem najboljša priprošnjica.

Hvalimo zato Marijo
In slavimo njo, kristjani,
Zemlja vsa nje slavo pevaj,
Slavo pojte nebeščani!

Ciriljev.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. Poročilo uršulinskih dekliških šol obsega čez 60 strani. Vvodni spis marljivega g. kateheta R. Merčuna obsega kratko prav zanimivo zgodovinsko črtico uršulinskega reda in šolskega djanja v Avstriji. Začetnica reda je bila sv. Angela Meriška, rojena l. 1474 v mesticu Dezencano ob Garda jezeru in začetek reda je bil l. 1530 v Brisiji. Imenujejo se Uršulinke, ker si je bila Angela sv. Uršulo izbrala v pomočnico. Poterdil je red papež Pavel III l. 1537. Naglo se je razširil ta red, djal bi, po vsem znanem svetu ter tudi po Avstriji in l. 1702 so uršulinke prišle iz Gorice v Ljubljano, in l. 1782 iz Gradca v Loko. Dalje popisuje, kod po Avstriji imajo gospé uršulinke samostane. Pridjana je še lepa pesem o sv. Angeli, od M. Stanislave.

Kako močno sposoben za izgojo ženske mladine in koristen je uršulinski samostan vsakemu mestu, kjer koli se nahaja, obilno priča ljubljanski samostan s svojimi mnogimi in izverstnimi dekliškimi šolami, in to od leta do leta na višji stopinji, še zlasti pa letos. Ima namreč polno šolskih učilišč. Poročilo izkazuje:

I. Otroški vertec, ki se je pričel l. 1884 in je imel to leto 52 deklic.

II. Vnanjo 8razredno dekliško šolo, ki je naj starejša dekliška šola v Ljubljani, namreč od l. 1703. Bilo je letos v 8 razredih ob koncu leta 583 učenk. in sicer: Slovenk 558, Nemk 22, 1 Čehinja in 1 Italijanka — vse katoličanke.

III. Dalje je: Slovenska dekliška meščanska šola. Ta šola je od ministerstva dovoljena 16. sušca 1894 ter se bo njen 1. razred pričel 18. sept. 1894, ako Bog dá. Namen te šole je: deklicam, doveršivšim peti razred ljudske šole podeliti višjo omiko in zlasti pripomoči jim do potrebne izobražbe za učiteljske pripravnice in za strokovne šole.

IV. Notranja 8razredna ljudska šola, v kateri se uči verouk, nemško, slovenščina, računstvo, naravoslovje, zgodovina, petje. Učenk je bilo v v 8 razredih 269, Slovenk 201; Nemkinj 18; Italijank 13, Hervatic 7. V samostanu bivajočih 106, v Ljubljani 141, zunaj Ljubljane 22.

V. Nemška meščanska šola, ktere 1. razred se prične nastopno šolsko leto 1894/95 in potem bo vsako leto en razred več v vsem 3 razredi.

VI. Slovenska višja gospodinjska šola — vstanovila se je l. 1890 in bilo je ob koncu leta 16 učenk. Podučevalo je več od šolskih oblastev poterjenih učiteljic pod vodstvom čast. gospé prednice Marije Murgelj.

Šolsko leto 1894/95 na vsih uršulinskih dekliških šolah se prične 18. septembra s slovesno sv. mašo k sv. Duhu. Vpisovanje bode 15. in 17. sept.

V novo meščansko šolo se bodo sprejemale deklice doveršivše 5. razred ljudske šole, v slovensko višjo gospodinjsko šolo pa doveršivše 8. razredno ljudsko šolo, 14- ali blizu 14letne deklice; sprejemljó se tudi iz nižjih razredov, ako pri sprejemni poskušnji skazuje sposobnost za višji poduk.

Gorica Mons. profesor Andrej Marušič, protonotar Nj. Svet., častni kanonik, šolski nadzornik, gimnaz. veronaučni učenik itd. itd. se je po mnogoletnem rodovitnem delu in trudu podal v pokoj in se je nedavno v prav serčnem govoru poslovil od gg. profesorjev in dijakov gornje in spodnje gimnazije. Verli gospod je dobro znan tudi kot slov. pisatelj in vsega spoštovanja vreden prijatelj, kateremu Bog daj doživeti še mnogo lét!

Razgled po svetu.

Dunaj. (V premislek, zlasti mladini.) (Konec) Posebno moram grajati ono veliko napako, ki je vkoreninjena tudi po tako zvanih, boljših hišah; namreč, ne da bi otroke zjutraj zgodaj poklicali k učenju ali delu, jih pa puste spati in lenariti do belega dné! Tukaj se gotovo zlato, katero se brez vsacega truda dá nabirati, pusti ležati na poti. „Zgodnja ura zlata ura.“ Vprašal sem nekđaj mladeniče, ki so šli v šolo, kjer se jim je zelo slaba godila, kdaj da navadno vstajajo. Odgovor se glasi: Ob sedmih, ali pa še pozneje! — Jaz sem bil pri tem odgovoru zelo osupnjen, uganka, zakaj jim tako huda préde v šoli, je pa bila s tem odgovorom rešena. Vprašam Vas, ali je to odpustljivo? Ali ne vedó stariši in njih namestniki, kako zelo se duh in telo po predolgem spanju zanemarja? O ti nespametna, slepa ljubezen in zanemarljivost starišev in namestnikov! Kolika škoda in zguba za ubogo človeštvo! Koliko rán in skáz iz tega! Kako žalostno je, da zdravi dijaki, namesto zgodaj vstati, Bogu čast in hvalo dati, tudi z vdeleženjem sv. maše, ako je mogoče, vsak dan, duh in telo bistriti in najlepši dnevni čas dobro porabiti; pa tako krasno jutro prespavajo in zaveržejo od Boga posojene darove! Stariši, ki kaj tacega terpé, ali pa še podpirajo, so krivi nesreče svojih lastnih otrók. Potem pa pravijo: šola je kriva. Jaz pa pravim: to ni res; krivi so sami, ker jih napačno odgojajo! Šola stori in zahteva to, kar mora storiti ali zahtevati. Učeniku je natanko predpisano, koliko tvarine morajo predelati, ter je ne sme niti krajšati niti daljšati. On mora, kakor učenec, svojo dolžnost vestno izpolnovati; sicer pa vem iz svojega lastnega nadštiridesetletnega delovanja v šoli, da so zahteve zmerne in ne pretirane, in da jim more zadostovati učenec, če je le nekoliko nadarjen ter ima dobro voljo in potrebno pridnost in ako učitelj nima kacih hudih muh in svoje lastne pretirane poti. Po tem takem ni zastavljeno, kako učenec vspeva, na šolo, niti na učitelje ali profesorje, zastavljeno je na to, ali učenec svoj čas porabi v prid, ali ne. Ako se dijak razun šolskih predmetov učí n. pr. še klavir, ali več družega tacega, ali pohaja na koncerte in v družbe, na izlete, daljne sprehode, ali se morda potika po gostilnicah, pri vsem tem pa še jutranje ure prespava; ali ni, vprašam, potem res smešno, da se od tacega dijaka zahteva, naj pride z dobrim spričalom domov?

(Zraven tega so dandanes mnogi pravi volkovi na čitanje spotikljivih knjižur in slabovernih ali brezverskih listov, s čimur najboljši čas potratijo, šolske reči pa zanemarijo! Potem naj pa učeniki takim učencem z lijakom vednosti v glavo vlijajo!) Bodi dosti o tem, neprijetnem šolskem vprašanju, pri katerem, ker sem sam kot profesor najžalostnejše izkušnje doživel, se me vselej, kolikorkrat kaj o taci napakah slišim ali čutim, velika bolest in žalost polasti. — Pa kaj? Ne le pri mladini, dasiravno tu posebno, se toliko drazega potрати; temuč ta prevelika napaka se kaže tudi v poznejših letih. — Mi hočemo pa biti tu kar popolnem odkritoserčni, nočemo videti pezdírja v očesu bližnjega, temuč tudi bruna v lastnem očesu nočemo pregledati, ampak očitno ga pokazati, da ne bodedo časa, odmenjenega za molitev, za spodbudno branje, za obiskanje cerkve potratili po nepotrebnem. Koliko duševnih in telesnih dobrin bi si lahko pripravili, koliko višjo stopinjo popolnosti v vsem dosegli, ako bi s tako dragim časom bolje gospodarili. Ali mar misli vradnik, učitelj, profesor, tergovec, denarni spekultant itd., da on za svoj čas, za véstno spopolnovanje pred svojim Stvarnikom ni odgovoren? Kolikokrat gledamo le na zložnost, le na svetno višjo vedo, na pridobitev boljše službe itd., ne pa na oblaženje svojega serca, na prihodnjo svojo osodo, na večnost, kar mora vendar biti naša prva skerb, ako smo pri zdravi pameti!

Koliko pa tudi manj revščine bi bilo na svetu, ako ne bi premnogi tako zapravljivo ravnali s časom! Kako marsikateri, ki bi lahko še delal in se vadil z duhom in s telesom, po dolge ure in poldneve okrog postopa! Res se ne dá tajiti prevelika potrata časa. Koliko je lenuhov, ki ljudí nadlegajo za solde, ktere nasproti potratijo za omotične pijače! Tratenje časa je jedna izmed najbolestnejših dušnih rán, na kterih stoka in boleha človeštvo. Potrata časa je tudi ono, ki tisoče in tisoče ljudi pahne v revščino, ali pa jih zadržuje, da se ne morejo izkupati iz revščine in pomanjkanja; to je ono, ki jih toliko prižene do skrajnega obupa. Marsikateri bridke izkušnje nam ne bilo treba doživeti, če bi bili v rabi časa previdnejši. Koliko izverstno nadarjenih se v viharju življenja pogubi, ker se v mladosti niso nič učili. Zato naj sklenem te verste z dobrohotečo željo, zlasti mladini: Porabi dragi čas tako dobro, kolikor ti je mogoče! Uči se, prizadevaj si in delaj! Porabi dobro vsako lepo priložnost, posebno pa za učenje jutranje ure, da dosežeš, kar si si namenil. Pri tem pa nikoli ne pozabi, da:

„Z Bogom začni vsako delo,

In bo dober ték imelo;

Z Bogom ga končaj,

To te pelje v sveti raj!

Prof. Jan. Repič.

Dunaj. Duhovne vaje za čast. duhovstvo se bodo obhajale v knežje-nadškofijskem semenišču od 17. do 21. kimovca. Vodil jih bode č. P. Albert M. Weiss. O. Pr.

Dunaj. Pred nekaj časom povedala je „Danica“, kako silno veliko škodo je 7. rožn. naredila toča na Dunaju pri oknih, stekleninah itd. Naj omenimo z nekterimi besedami še druge groze tiste strašno hude ure. Zbirali so se po obnebji, kakor pišejo, rudeči in rumeni oblaki, potem se je nebo grozno zatemnovalo ter je bilo proti sedmi uri zjutraj čisto černo. Zasli-

šalo se je zamolklo gromenje, kar vstane silovit vihar s točo in slišalo se je kakor močno streljanje. Sedemnajst minut je terpelo in silo debela toča je gosto pokrila tla. Za točo je nastal grozovit veter. Po več ulicah so derle kar cele reke toče, grabile seboj, kar je prišlo v tók; nasulo se je po nekterih krajih toče več metrov na visoko. Branjevceem je jemala zelenjav, sadje in vse, kar je vihar dosegel. Ljudje so pa grozno prestrašeni bežali. Dva polka vojakov topničarjev je toča zasačila na prostem pri vajah in je strašno nabijala ljudi in konje, ki so se splašili z jezdec, ki so padali s kónj, drugi na topovih vozovih so se dervili čez-nje, ter je bilo veliko ranjenih in poškodvanih, nekteri prav zelo hudo. Enako se je godilo vojakom in živini še na drugih krajih. Naj bolje je bilo s fijakarji in konji, ki so se splašili, vozniki z voz padali, enega je kar na vozu ubilo!

Po ulicah in kar je nižje in bolj pri tleh, je voda vderla v kleti in druge prostore ter stala več metrov na visoko. Le z velikim trudom so se ljudje reševali, da jih ni kaj potonilo. Tudi cerkve so mnogo terpele in v dveh sta bila poškodvana duhovna med sv. mašo. Hudo je lomilo in klestilo drevje in vsaka reč skoro je bila poškodvala več ali manj. Pod drevesom neke gostilne so se vedrili 3 ljudje, izmed katerih je enega ubilo. Kako grozno je pobijalo stekla, je že zadnjič „Dan“ pojasnila, in morali so to tvardino naročevati iz družih měst; že perve dni je dospelo po železnici na Dunaj 35 vagonov stekla. Naj huje je nevihta razdevala v sredini mesta, manj že po predmestjih in iz mesta ni daleč seglo.

Kaj vse je naredil ta strašni vihar, se ne dá popisati. Kdor le malo prevdari, kaj vse hudega se je slišalo in se sliši z Dunaja, se ne bo čudil tej vodeni Sodomi. Bog se usmili in poboljšaj naše grešne serca!

Iz Marija-Zvezde. (Šolsko.) Ondotno misijonsko oskerbništvo naznanja svojim prijateljem in dobrotnikom o šolski preskušnji, ktera se je tudi to leto verlo dobro obnesla. Bili so pričujoči: milostni banjaluški škof Marijan, okrožni šolski nadzornik in več družih gospodov; vsi so opazili, kolik razloček je med dečki v sirotinski napravi in med onimi, ki so zunaj. Naprava je imela zdaj 135 gojencev. Zraven izurjenosti v šolskih znanjih so se učili tudi marsikterih ročnih del, ter je mala razstava ročnih izdelkov kar osupnila pričujoče gospode. Bili so krojaški, čevljarski, kolarski, tkavski in drugi izdelki. Poslednjič pristavlja redovni brat in pravi: Gotovo se bode našel marsikdo, ki bi imel veselje in ljubezen, izreje teh otrók, kakor si bodi, vdeleževati se. Kdor tedaj res v sebi čuti poklic k trapistovskemu življenju, taki naj se zaupljivo oberne do podpisanega. (Napis je: Ehrwürdt. Trappistenbruder Fridolin Teller, Prokurator des Missionswaisenhauses zu Darfeld, Westfalen.) Zares, lep poklic na misijonskem polju v Bosni sodelovati za zveličanje duš.

Sv. Oče so v avdijenci od mene vravnani Album fotografiranih trapistiškega samostana Marija-Zvezde in okolice, kakor tudi o življenji in djanji Trapistov samih in v njih misijonski napravi, prav dobrotno sprejeli in so pohvalili djanje Trapistov. Sv. Oče so pri tej priliki razodeli veselje zaradi blagornega napredovanja Trapistov v Bosni in zagotovili so jim svojo prijaznost in vsem podelili sv. blagoslov.

Kolera se po nekoliko prikazuje. V zalezinskem okraju jih je (do 16. t. m.) zbolelo 18 in umerlo 7 za to boleznijo. — V Petrogradu je 12. t. za kolero zbolelo 143 ljudi, umerlo jih je 47. V bolnišnicah je 362 za kolero bolnih.

V **Levovu** se je 16. t. m. pričel pedagogiški shod, kteri je bil pozdravljen od visokih osebtev kneza Czartoryskega, ministra Madejskega in družih. Za predsednika je bil izvoljen grof Stanislav Badeni.

Na **gorenjem Bavarskem** je hud vertinec poškoval več vasi in 200 poslopji razdjal.

Na **Koreji** so bile zbučale rogovilstva in več kristjanov je pobitih.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali serpan (julij).

a) Glavni namen:

Cerkvena prostost.

(Konec.)

Takrat, tako piše veliki pisatelj grozne preukcije, M. Taine, ko je ves stari svet razpadal v razvaline, bila je cerkev polna mladosti, moči in življenja, vravnana po redu in postavah odlične modrosti, vzdrževana po vdanosti svojih predstojnikov in po pokorščini vernikov, že dolgo časa jedino zmožna, zoperstavlja se napadom barbarstva, ktero je povsod razširjalo razpadajoče rimsko kraljestvo. Znanost, umetnija, obert, družbinski red, vse bi bilo razdjano, da ne bi bil hitro pripravljen duhoven sv. Cerkve, potolažiti surove divjake, ki so takrat v oblasti imeli osodo kraljestva. Toda le prosta Cerkve more tako moč razvijati; Cerkve, ktera more prosto oznanovati svoj nauk, deliti svoje zakramente, izgojevati svoje duhovne ter jim tudi ukazovati; Cerkve, prosta kot družba v svojem posestvu in svojem celem oskerbovanju, prosta v družini nepravičnih šolskih in brezbožnih zakonskih postav, prosta v vseh svojih posameznih udih po polni prostosti vesti, ktera nobenega ne sili, ljudi bolj vbogati kot Boga, in nobenega ne ovira, ko je dal cesarju, kar je cesarjevega, dati Bogu, karkoli more in hoče, v vseh delih bogoljubnosti in ljubezni do bližnjega: polno in prosto razvijanje vsega kerščanskega, cerkvenega življenja pri poglavarju in pri udih.

Ta je prostost, ktera je namenjena v posebno molitev tega meseca; ta je prostost, za ktero tudi sicer molimo, za ktero se moramo vojskovati in za njo delati v javnem življenju, pri volitvah in sploh pri vseh postavnih obravnava, z vsemi postavnimi sredstvi.

Glavna stvar pa je, da smo sami prosti; da se ne uklanjamo časti, oblasti in veljavi ne denarju in imetju, ne modrosti in znanosti: sploh nobeni stvari na zemlji, razun zavoljo Boga; kajti vse mora služiti le Bogu in ima le vrednost, v kolikor Njemu služi in služilo Mu bo, ako se mu dopade. Tako se prvi kristjani niso bali zaničevanja poganske svetovne modrosti, in niso se tresli pred mečem oblasti, ktera je gospodovala na svetu. V tej prostosti je sv. Bazilij prekosil cesarja Valensa; v tej prostosti je daroval sv. krakovski škof Stanislav, sv. Canterburyški nadškof Tomaž svoje življenje po kervavem muče-

ništvu, in s tem so rešili ravno to prostost za Cerkev svojih dežel.

Pred vsemi pa se sveti kot hraber in neustrašen boritelj za cerkveno prostost vse od apostoljskih časov sv. papež Gregorij VII. Naj tu sledi molitev k njemu, za katero je podelil drugi boritelj za cerkveno prostost, Pij IX. preslavnega spomina, odpustek 300 dni:

O nepremagljivi boritelj za cerkveno prostost, slavni sv. Gregorij, zavoljo one hrabrosti, katero si pokazal v varstvu njenih pravic nasproti skupni zaroti zemeljskih moči in peklenških oblasti, stegni vendar iz neba, ponižno te prosimo, svojo mogočno roko nad Cerkev, vterdi in varuj jo v strašni vojski, katero mora biti dandanes. Daj prav posebno v tej veliki vojski moč in hrabrost častitljivemu najvišjemu pastirju, ki je s tvojim sv. Stolom prejel tudi tvojo neustrašenost serca in sprosi mu milost, da vidi svoje svete napore ovenčane z zmago Cerkve in s povratom zgubljenih ovc na pot rešitve. Stori tudi, da celi svet vendar že spozna, kako prazno delo da je, napadati ono vero, ktera je vselej premagala svet in ga vselej tudi bode premagovala. To je z maga, ktera je premagala svet, naša vera. To so prošnje, ktere enodušno pošiljamo k tebi, in upamo, da nas boš ti, ki si nas prej uslišal na zemlji, svoj dan povabil k sebi v nebesa, da bivamo tam pri večnem višjem duhovnu, ki z Očetom in sv. Duhom živi in kraljuje od vekomaj do vekomaj. Amen.

b) Posebni nameni:

26. **S. Ana.** Keršč. zakonski. Neštete težavne skerbi bogoljubnih mater. Obvarovanje višjih dekljskih šol pred škodljivimi vpljivi.

27. **Zvel. Rudolf in somučenci.** Vzgojitev domače duhovščine za Indijo. Železniski delavci.

28. **Ss. Nazarij in Celz.** Francija in Italija. Spoznanje hudobije smertnega greha. Žertve novopaganskih šol.

29. **S. Marta.** Podelitev javnih služb vestnim kerščanskim možem. Zelo nesrečne občine. Preskerbovanje revnih, starih ljudij.

30. **Ss. Abdon in Senen, muč.** Oživitev bratovščine Jezusovega Serca po nekaterih občinah. Zvesta vdanost v pravo mirno poklicno delavnost.

31. **S. Ignacij, Lojol.** Jezusova družba. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Vse doposlane pa še ne uslišane zadeve. Meseca malega in velikega serpana umerli udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Zgubljen mladeneč za pomoč.

Zahvala za uslišano molitev.

Hudo sem bila zbolela ter sem že prejela ss. zakramente za umirajoče, in zgubila sem že upanje, da bodem še kedaj zdrava. Z velikim zaupanjem se obnem do Marije do Naše ljube Gospé presv. Serca, k sv. Antonu Padovanskemu in sv. Jožefu, in jih goreče prosim, ako bi bila Božja volja, da bi mi

še zdravje izprosili, in tudi obljubim, da hočem to naznaniti v «Zgodnji Danici», ako bom uslišana. In res sem popolnoma ozdravela; torej izrekam najpriserčnejšo zahvalo Naši ljubi Gospej presv. Serca, sv. Antonu in sv. Jožefu, da so mi izprosili ljubo zdravje. — Ljubljeno in češčeno naj vedno bo presveto Serce Jezusa in Marije!

Ivana Koš.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Šolsko.) Poročilo ljubljanske višje gimnazije ima na čelu občiren spis dr. Jož. Šorna: „Ueber den Gebrauch der Praepositionen bei M. Junianus Justinus.“ — Kerščanski nauk se je učil po 2 uri na teden v vsih razredih, slovenščina po 3 in 2 uri, nemščina po 4 in 3 ure. Učencev je bilo ob koncu leta 614, med temi iz Ljubljane 155, sicer iz Kranjskega 381, Korošcev 11, Primorcev 25, Štajercev 43, sicer iz Cislajtanije 20, iz Translajtanije 7, iz drugih dežel 2. Po jeziku Slovencev 510, Nemcev 124, Italijanov 6, Čehi 3, in 1 Serb. Po veri: katoličanov 640, 1 jutr. Gerk. 2 protestanta, in 1 jud. Po napredku: Odličnjakov 89, s prvim redom 405, za ponavlj. poskušnjo 80; z drugim redom 47, s tretjim 17, Študentov 96 je dobilo 8909 gld. Šolnine so plačali v 1. tečaju 4550 gld., v drugem 4660 gld., skup 9210 gld. Za maturo se jih je oglasilo 42. Zapisovanje za 1. lat šolo bo 16. in 17. sept. poskušnja. Oglasovanje je 17. sept., 18. sept. se začne šolsko leto s slovesno sv. mašo k sv. Duhu.

Izvestje o c. kr. nižji gimnaziji ima na čelu dva članka: 1. „Argivska ravnica,“ — spisal prof. S. Rutar; 2. „O račji kugi,“ — spisal prof. Jož. Hubad. Učencev v vsih štirih razredih je bilo ob koncu šolskega leta 388, in sicer: iz Ljubljane 74; sicer Kranjcev 290, Štajercev 6, Korošca 2, Primorcev 13, iz drugih dežel 3. Po materinščini: Slovencev 387, 1 Hervat. Po veri vsi katoličani. Po napredku je bilo odličnjakov lepo število: 60, s prvim redom 263, z drugim redom 28, s trojko 5, popravljanje jih ima 31. Šolnino jih je plačalo 1. polletja 84, v 2. polletju 67, napol oproščenih je bilo v vsem 10. Popolnem oproščenih je bilo 1. polletja 305, v 2. polovici 317. Šolnina je znašala skupaj 3120 gld., sprejemnina pa 361 gld., pa še prispevki za učila 421 gld. Študentije je vživalo 32 učencev in dobili so skup 2458 gld.

Šolsko leto 1894/95 se prične 18. kim. s slovesno sv. mašo k Sv. Duhu v stoljni cerkvi ob 10ih. Oglasevanje je 16. kimovca pri gimnaz. ravnateljstvu z rojstnim listom, šolskim spričevalom zadnjega leta (študentom in šolnine oproščenim tudi z dotičnimi dekreti); ter se plača 2 gld. 10 kr. sprejemščine in 1 gld. 20 kr. za učila itd. Sprejemne skušnje (ktere jih namreč niso že doveršili se prično 17. kimovca pismeno ob 8ih zjutraj, ustmene popoldne ob 3eh. Dosedanji učenci se oglasé pri ravnateljstvu s spričevalom in plačajo 1 gld. 20 kr.

Ljubljana. Višja realka je imela v 7 razredih 356 učencev. Po veri je bilo 347 katoličanov, 1 gerško-zedinjenec, 7 protestantov in 1 izraelec. Po maternem jeziku 155 Slovencev, 176 Nemcev, 21 Italijanov, 4 Hervati. Po starosti ima eden 23 let, drugi so mlajši do 9. in 10. leta in potem vmés. Po napredku je bilo odličnjakov 29, s prvim redom 262, z drugim 28, s tretjim 6, k popravljanju dopuščenih 27, ne-

izprašani 4. Šolnine so plačali 6470 gld., vpisnine 129 gld., pripomočka k učslom 410 gld., štipendije znašajo 1702 gld. 67 kr. Verouka so se učili po 2 uri na teden, v 3 višjih celo samo po 1 uro; tur-nanja pa tudi po 2 uri, višjih 3 razredih po 1 uro, slovenščine obligatno po 21, nemščine obligatno po 34 ur na teden.

Ljubljana. Preteklo sredo ob 11ih je bil zopet izvoljeni mestni župan g. Peter Grasselli pred deželnim predsednikom opravil svojo prisego.

G. Ferdinand Souvan, sin g. tergovca enacega imena, je bil 14. t. m. v Gradcu zvišan za doktorja prava.

Ljubljana. Na sv. Ane dan 1851 je bilo po-svečenih v Ljubljani 21 mladih duhovnov, in na sv. Ane dan 1894 so prečast gosp. dekan Andrej Drobnič povabili k sebi v Šmarije malo kardelce svojih še živih sošolcev, da bi ta nepozabljivi spomin nekoliko obnovili, ker to željo so čč. sošolci že večkrat razodevali. Bog daj srečo!

Duhovsko posvečevanje bode v soboto doveršeno v naši škofiji s podeljenjem prezbiterata in pričnó se nove maše.

V Loškem potoku bo č. g. Fr. Knavs 22. julija obhajal novo mašo.

Vesél glas dijaške mize. Naši dijaki so v tolikem številu in tako dobro zveršili šolsko leto, da še no-benkrat ne tako ugodno, in ne moremo dosti hvaležni biti ljubemu Bogu, dobrotnikom in gg. profesorjem. Sv. Ane dan, kakor smo že povedali, bode sv. maša za žive in mertve dobrotnike naših dijakov. Več o napredku dijakov itd. drugi pot, ko bo šolsko leto s koncem julija popolnoma doveršeno. Deležniki dijaške mize na počitnicah naj grejo domá k sv. maši, Boga hvalijo in molijo za dobrotnike.

Pri sv. Gregoriji je 8. t. m. strela omamila več otrok v cerkvi, enega ubila, enega hudo zdelala.

Koroško. Dek. Belak bode oskerboval č. g. Bauer, župnik na Perni, župnijo Belak pa č. g. kapl. J. v Tiefenbach-u. Za provizorje gredó čč. gg. kaplani: J. Riederer v Zemelsberg; A. Sturm v Riže; F. Hilper v Steinbichl; M. Mazanec v Kornat; J. Pajdar v Zweikirchen. Premeščeni so čč. gg.: J. Brabenec iz Št. Andraža v Kotarče; V. Janku iz Rangerdorfa v Šmihel; Fl Satz iz Št. Vida v Belak. Čast. g. K. Kaponik za kapl. v Št. Vid.

Terst. Kako se godí katoličanom v Terstu?... „Popolo“ piše: „Veste, kdo je imel slovesno in versko božjo službo za sklep šolskega leta?“ Evangeliški inštituk, to je protestanški, obiskovan tudi od prav mnogih katoličanov.

Protestanška logika. „Unione evangelica“ je protestirala proti novi papeževi encikliki, ki vabi protestante, da naj se vernejo v naročje katoliške Cerkve in zaterja, da protestanstvo ne potrebuje nobene druge oblasti razun Lutrove. No, kaj pa poreče nemški cesar?!

Pazite na otroke! Zgodé se večkrat z njimi ve-like nesreče. Tako je 16. t. m. v Ljubljani utonil petletni Jožef Malavašič z Verhnike.

V cerkvi presv. Jezusovega Serca so 19. t. m. obhajali praznik sv. Vincencija. Sv. mašo so imeli ob polu 6ih zjutraj z azistenco prečast. gosp. prošt dr. Ant. Jarc.

Stara mati in dete.

Dete:

Oj mamica stara, povejte mi no:
Zakaj so vam lasci tak beli?

Mati:

Glej, zima življenja o dete je to,
Od starosti so osiveli.

Dete:

Oj mamica stara, povejte zakaj
Zgubano je vaše obličje?

Mati:

Oj dete, ker vžila skerbi sem dokaj
Minilo je vse lepotičje.

Dete:

Oj mamica stara, kako pa je to,
Da zmiraj se glava vam trese?

Mati:

Oj dete, le slušaj: ker trudno teló
Že težko, že komaj jo nese.

Dete:

Oj mamica stara, zakaj so očí
Tako vam meglene, pereče?

Mati:

Oj dete, od solz, ki rosile so mi,
Bridkosti, ljubezni goreče.

Dete:

Zakaj ste o mamica sklonjeni k tlam
Tako, kot bi nekaj iskala?

Mati:

Oj dete, da vidim in bolje spoznam,
Kjer v kratkem bom jaz počivala.

Dete:

Šepečete mamica kaj med seboj,
Zdihujete milo boječno?

Mati:

Jaz molim in prosim si dušni pokoj
In zate, — da bilo bi srečno.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neimen. prijatelj 2 gld. — Č. g. župnik A. St. 2 gld. — Č. g. župnik Peter Vartol 10 gld. — Č. g. župnik Štef. Jaklič 5 gld. — M. Kogovšek 1 krono.

Za sv. Detinstro: Neimen. 2 gld. — Čast. g. Janez Ažman, župnik v Gorjah. 25 gld.

Za sc. Očeta: Neimen. 3 gld.

Za katol. sklad: Č. g. župnik Peter Vartol 10 gld.

Za Marijanišče: Č. g. župnik Peter Vartol 5 gld.

Za afrikanski misijon: Neimenovan 10 gld.

Za ciborij in cerkevno orodje na Brezjah: Iz Mengša 2 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Po čč. gg. Uršularicah v Ljubljani 27 gld. 45 kr. — Čč. gg. bogoslovci 7 gld. — Z Vojskega 23 gld. — Iz Senožec 12 gld. — Iz Kamnika po č. g. Muhovic-u 25 gld. 5 kr. — Iz Javorji pri Litiji 11 gld. 25 kr.

Pogovori. G. L. R. na Savi: Vse vravnano.